

Tema 10

La gràcia: el regal diví que ens envolta

CANT

Perquè estimem el món en què vam néixer
com una gràcia que Déu ens donà
ens esforcem per ajudar-lo a créixer
i amb nostra alegria fer-lo un xic més humà.
I aquesta alegria ningú no ens la prendrà!

PREGÀRIA

La gràcia ens acull

Senyor, la vostra gràcia ens rep tal com som, sense mèrits ni condicions, però ens eleva cap a Vós.

La gràcia ens transforma

Pare, la vostra gràcia és llum en la foscor i força en la feblesa. Quan ens sentim cansats o perduts, renoveu el nostre cor. Feu que visquem segons el vostre amor, amb generositat i confiança.

La gràcia ens envia

Jesús, la vostra gràcia ens impulsa a estimar i servir els altres. Volem ser reflex del vostre amor en el món, portant esperança i alegria. Que visquem sempre oberts a compartir el do que ens feu. Amén.

Juny arriba i acaba el curs,
us demanem, Sagrat Cor de Jesús,
la gràcia de retrobar-nos aviat,
per reviure de nou la fraternitat.

Tres màximes sobre la gràcia de Déu

«La gràcia de Déu no ens és donada perquè hàgim fet el bé, sinó perquè puguem fer-lo».

(Sant Agustí)

«La gràcia de Déu és més gran que les nostres pors, més forta que els nostres dubtes i sempre suficient per sostenir-nos».

(John Newton)

«Déu no ens dona la gràcia perquè la mereixem, sinó perquè el seu amor supera tot mèrit humà».

(Rabí Abraham Joshua Heschel)

«una gràcia que Déu ens donà»

(himne de Vida Creixent)

Introducció

Acabem aquest temari que ens ha introduït en la vida cristiana viscuda des de les virtuts. Per això, el títol d'aquest llibre. Jesús ens convida a ser llum enmig del món, i les virtuts són les espurnes que il·luminen el nostre camí i el dels altres. Però no estem sols en aquest viatge: la gràcia de Déu ens acompanya, ens enforteix i dona vida a les nostres accions. Amb el seu ajut, les nostres petites llums es poden convertir en un far d'esperança i amor per a tothom.

L'ésser humà està fet per al bé, la bellesa i la veritat. Tot i que sovint ens costa fer el correcte, la nostra ànima està cridada a créixer en virtuts. Les virtuts són com llavors que, amb paciència i esforç, es converteixen en un arbre fort i ple de fruits. Per als qui formen part de

Vida Creixent, viure segons les virtuts és un camí que dona sentit i plenitud a la seva existència.

La virtut no és només fer una bona acció de tant en tant, sinó que és un hàbit, una manera de ser. Quan algú és virtuós, el bé ja forma part de la seva naturalesa, com una segona pell.

1. La virtut com a força interior

Els antics romans parlaven de *virtuts*, fent referència a la força i al coratge per actuar bé. La persona virtuosa no es deixa portar per les seves emocions o desitjos passatgers, sinó que té una direcció clara i es manté fidel als seus valors (el que creu).

La bellesa de la virtut

La **virtut**, segons els grecs, és l'excel·lència (areté) en la manera de viure. No significa ser perfectes, sinó créixer i millorar contínuament. La persona virtuosa és aquella que desenvolupa el millor de si mateixa, vivint amb autenticitat i plenitud la seva vocació. Això requereix esforç, perseverança i el desig de fer el bé. Cada pas cap a la virtut ens acostava més a la millor versió de nosaltres mateixos.

La virtut ens fa lliures

Molta gent pensa que viure segons les virtuts és una càrrega, però en realitat és el contrari: ens fa lliures. Qui té l'hàbit de fer el bé no ha d'estar lluitant constantment amb si mateix, sinó que viu amb pau, perquè sap que actua correctament.

Una anècdota per reflexionar

Un senyor era un home de caràcter fort. Sempre deia el que pensava, encara que fes mal als altres. «Jo soc així!», deia. Però un dia, en una trobada de *Vida Creixent*, va escoltar una reflexió sobre la importància de la bondat i la paciència. Aquella nit, en lloc de contestar amb brusquedat la seva dona, es va esforçar per respondre amb calma. Va notar que aquella petita acció canviava l'ambient de casa seva. Així va començar el seu camí cap a la virtut de la paciència. No va ser fàcil, però amb el temps, aquell esforç es va convertir en un hàbit. Cada dia demanava aquesta gràcia (do) a Déu.

2. Com creixen les virtuts en nosaltres?

Les virtuts no apareixen de cop, sinó que es van formant en nosaltres com una planta que necessita ser regada cada dia. Per créixer en virtuts, cal treball i constància. Igual que un músic ha de practicar cada dia per tocar bé un instrument, nosaltres hem d'entrenar-nos per ser pacients, justos, generosos... La virtut es construeix amb petits gestos quotidians.

Amb tot, hem de pensar que tots caiem en moments de feblesa, però la clau està en aixecar-se i tornar a intentar-ho. Els errors no són fracassos, sinó oportunitats per aprendre. Una persona virtuosa no és la que mai cau, sinó la que no es rendeix en el seu camí cap al bé.

No podem créixer sols. Els amics, la família i la comunitat cristiana ens ajuden a ser millors. Quan veiem algú actuar amb bondat, ens inspira a fer el mateix. El testimoni d'altres persones virtuoses ens anima a seguir el mateix camí. Aquest hauria de ser l'aroma que desprèn un membre de Vida Creixent.

3. La gràcia: L'ajuda de Déu en el camí de les virtuts

L'esforç humà és necessari, però no suficient. Per créixer en virtut necessitem la gràcia de Déu, que ens dona la força quan nosaltres ens sentim febles.

Molts cristians han experimentat com la gràcia de Déu els ha canviat. Potser han lluitat durant anys amb una debilitat, però un dia, gràcies a la pregària i els sagraments, han sentit que podien superar-la. Déu sempre completa en nosaltres l'obra que nosaltres sols no podem acabar.

Els sagraments ens donen força. La confessió ens purifica i ens dona una nova oportunitat per començar de nou. L'Eucaristia ens alimenta amb la presència de Crist, que és el model de totes les virtuts. Cada vegada que rebem els sagraments, Déu ens dona una força nova per seguir avançant.

La pregària ens manté units a Déu. Quan preguem, demanem a Déu la seva ajuda per créixer en les virtuts. Sant Pau a la *Carta als Romans* diu: «*Si Déu és amb nosaltres, qui estarà contra nosaltres?*» (Rom 8, 31). Quan confiem en Déu i li demanem la seva gràcia, ell ens dona tot el que necessitem per viure segons el seu amor.

Una anècdota per reflexionar

Una senyora sempre havia estat impacient. Quan alguna cosa no sortia com ella volia, es desesperava. Un dia, parlant amb una amiga, li va explicar que això la feia patir molt. La seva amiga li va dir: «Per què no li demanes a Déu que t'ajudi a tenir paciència?». Així ho va fer. Cada matí, en la seva pregària, li demanava al Senyor que l'ajudés a ser més pacient. Amb el temps, va notar que reaccionava amb més calma davant les dificultats. No era que hagués deixat de ser impacient d'un dia per l'altre, però la gràcia de Déu la sostenia i la feia créixer en aquesta virtut.

Conclusió

Les virtuts no són per a uns quants escollits, sinó per a tots. Tots podem créixer en bondat, paciència, generositat i amor si posem el nostre esforç i ens obrim a la gràcia de Déu.

Resum i preguntes per al grup

Trencant el gel: Mireu les màximes del tema i digueu amb quina frase us heu sentit més identificats al definir la gràcia (l'ajut de Déu). Per què?

1. La gràcia de Déu fecunda les virtuts

Les virtuts humanes són llavors que, amb esforç i constància, donen fruit en la nostra vida. La gràcia de Déu ens sosté en aquest camí, fent que el nostre bé sigui llum per als altres.

► **Pregunta:** L'ajut de Déu el rebo en cada sagrament. Quin sagrament m'ajuda a sentir l'ajut de Déu en la meva vida?

2. Com creixen les virtuts en nosaltres?

Les virtuts es desenvolupen amb petits gestos quotidians i el suport de la comunitat. Els errors no són fracassos, sinó oportunitats per créixer en el bé.

► **Pregunta:** Recordeu en algun moment difícil de la vostra vida haver sentit l'ajut de Déu?

3. La gràcia: l'ajuda de Déu en el camí de les virtuts

L'esforç humà no és suficient: necessitem la gràcia de Déu, que rebem a través dels sacraments i la pregària, per créixer en el camí del bé.

► **Pregunta:** Què et suggereix aquesta expressió de sant Ignasi de Loiola: «Actua com si tot depengués de tu, sabent que en realitat tot depèn de Déu».

Oració final

Glòria al Pare, i al Fill, i a l'Esperit Sant.
Com era al principi, ara i sempre,
i pels segles dels segles. Amén.